

ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστη τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
 1445 βέβηκ', ἀδελφῆ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι· τί γὰρ
 πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἀμιλλᾶσθαι
 καλόν;

ἴτωσαν εἰς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι 1480
 γαῖαν, καθιδρῦσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
 πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα
 1450 γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται.
 παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,
 νηῶν τ' ἔρετμά· σοὶ τὰδ' ὡς δοκεῖ, θεά. 1485

ΑΘΗΝΑ.

αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεῶν σου τε καὶ θεῶν
 κρατεῖ.

ἴτ', ὦ πνοαί, ναυσθλοῦσθε τὰγαμέμνονος

V. 1443. ἄπιστος. Reiskius ἄπειστος. Non opus videtur. Active enim vox accipi potest. Vid. Porson. ad Hec. 1125.

V. 1444. τ', εἰ. Stiblin. in margine: „Alii κ'εἰ.“ Male. *Ei* hic valet ὅτι.

V. 1452. θεά. Ita Aldus. Marklandus: „C. θεᾶ casu tertio, quod defendi potest: licet verius existimem θεά. Vid. ad v. 1233.“

V. 1453. „Huic versui praefigitur Ἀθη. persona in Cod. B. Recte.“ MARKL. Aldus proximo demum versui Ἀθη. praefixum habet, et quod mireris, idem iterum versui 1457. licet alia persona non intercesserit. Vid. ad v. seq.

V. 1454. „Huic iambo ἴτ', ὦ πνοαί etc. praefigitur απολ. seu persona Apollinis in B. C. Non recte, opinor: quia in veterum Tragoediis duo dii ἐκ μηχανῆς nunquam, quod scio, adhibentur. Nam Castor et Pollux, qui apparent in Catastrophe Helenae et Electrae Nostri, pro uno tantum Nu-